

Povinnost závěrečného posudku na stadium Martina Klusáka jsem zdědil po nemocné kolegyni Ivaně Loudové, stejně jako Martina samotného, s nímž jsem mohl strávit intenzivně vlastně jen poslední rozložený rok jeho studia. Jelikož však díky svému zaměření Martin Klusák navštěvoval mé přednášky i cvičení dost pravidelně v průběhu celého studia, troufnu si říct, že přece jenom mohu o jeho práci pronést poněkud obecnější soud.

Práce Martina Klusáka je od počátku pozitivně poznamenána velikou erudicí, kterou získal na svých předchozích studiích na katedře zvuku FAMU. Obecný vztah k vizuálnímu jej ostatně v závěru jeho studia přivedl k tématu „vizuální hudby“ jako jakési totálního audiovizuálního díla. Vizualita ovlivňuje jeho přemýšlení o povaze zvukového materiálu i formě hudební kompozice, aspekty kompoziční práce se naopak promítají do různých podob vizuálních složek jeho díla – ať už se jedná o projekci, anebo rozmanité formy scénografie či hudebního divadla.

V tomto kontextu lze jmenovat alespoň dvě z prací, v nichž se tyto vztahy projeví – Princezna se železnou maskou z roku 2014 vznikla na objednávku Českého rozhlasu jako čistá zvuková kompozice, které ale autor vtisknul veskrze filmové narativní parametry – šlo o jakýsi zvukový film. Skladba se ocitla na short-listu prestižní mezinárodní soutěže Phonurgia Nova.

Předjaří z roku 2016 naopak uvedlo komorní symfonický orchestr s elektronikou doplněný o jakousi poly-vizuální video stopu autorské provenience, která vytvářela rovnoprávnou kompoziční složku orchestrální partituru napříč celým dílem.

Zdá se mi, že svou obrovskou trpělivostí a poctivou zvědavostí posunuje mílovými kroky v před hranice svého vzdělání a svých tvůrčích zkušeností. Riskuje, hledá „divná“ řešení, klade sám sobě nepříjemné otázky, aby se pokusil nahlédnout odjinud.

Martin Klusák se v posledních dvou letech zasadil zcela bezprecedentním způsobem o realizaci celé řady vzdělávacích aktivit na katedře, zorganizoval sérii workshopů a mistrovských tříd, navazujících koncertů, dokázal propojovat mezi sebou studenty z různých fakult a budoval zájmové komunity, což působí v často velmi individualizovaném prostředí hudební fakulty mezi studenty jako zjevení.

Domnívám se, že katedru skladby opouští jeden z nejlepších studentů poslední řady let a věřím, že nalezne tu správnou cestu, aby mohl svůj talent, píli i vize s kompoziční komunitou i nadále sdílet.

1. 6. 2017

doc. Mgr. MgA. Michal Rataj, Ph.D.

